

Новини > Україна

"Здійсни мрію": історія 11-річного волонтера Владислава Романова

Тарас Сидоржевський

9 квітня 2024, 19:18

905

У межах благодійного проєкту 1+1 media – "Здійсни мрію" – спільно з новинним порталом Главред команда продовжує розповідати історії дітей, які стають волонтерами та докладають чималих зусиль задля підтримки Сил безпеки й оборони України.

Цього разу ділимося інтерв'ю Владислава Романова, 11-річного благодійника з Козятина, Вінницької області. Школяр вже понад два роки

допомагає волонтерській групі, яку очолює його мама, передаючи їжу для військових.

На початку повномасштабного вторгнення батько та брат Владислава стали на захист України, тому відповідь на питання, чи варто волонтерити, була очевидною для сім'ї Романових. Так, Владислав, разом зі своєю мамою, допомагали біженцям, які приїздили до Вінницької області, плели маскувальні сітки для військових, смажили млинці з варенням, що передавали на блокпости. Та передавали пиріжки з різними начинками, які звозили їм жителі міста.

 ВІДЕО ДНЯ

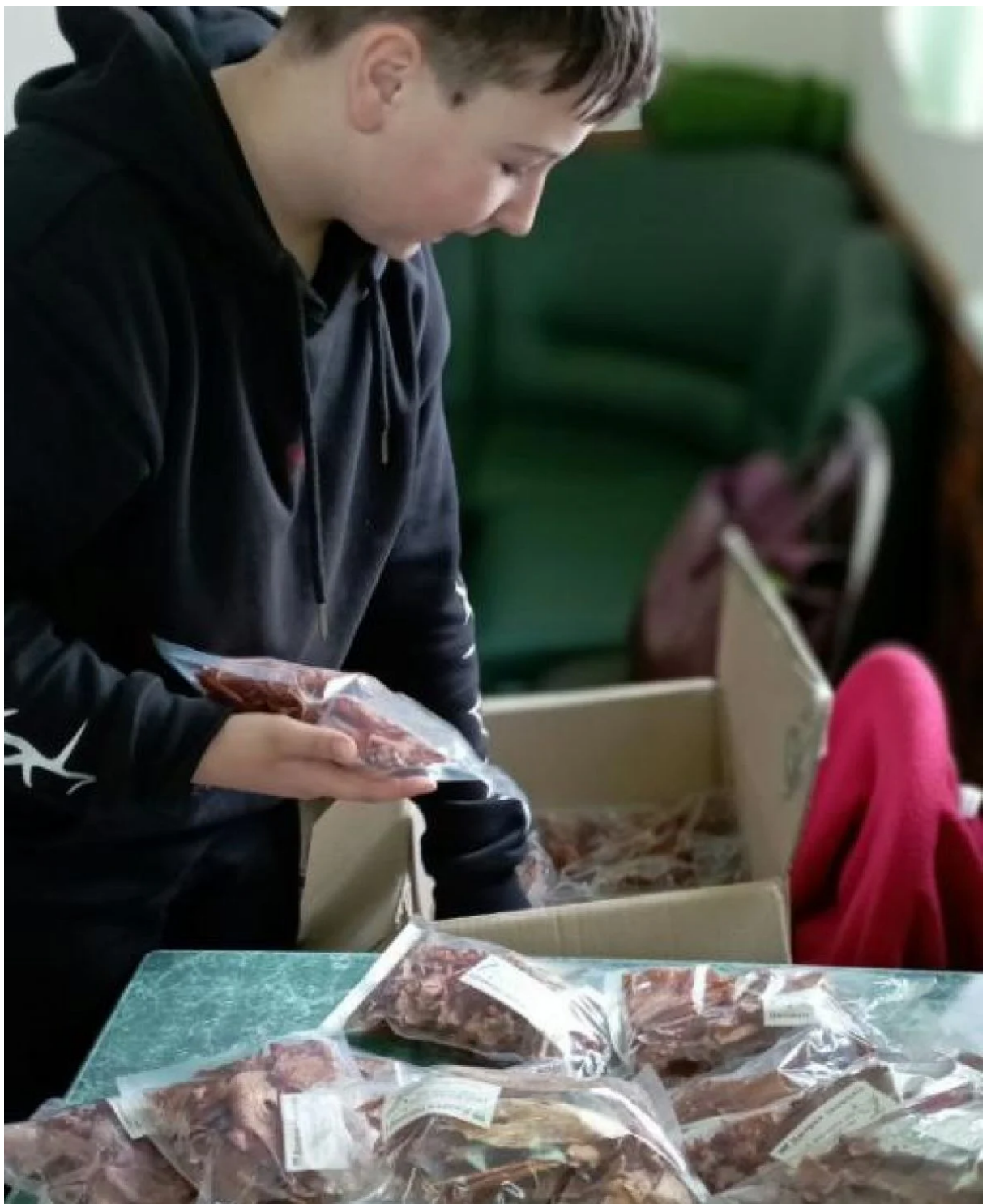
"Ми почали волонтерити ще у 2014 році. Хоча Владиславу було всього 2 рочки, він вже бачив діяльність, що проходила крізь нашу родину. У 2022 році в нас не було питання, чи йти волонтерити. Ми лише шукали, в чому саме?", — розповідає Світлана, мама хлопця.

"Дуже люблю готувати. Мене цьому навчила війна. З початком вторгнення мій батько пішов до лав ЗСУ. Згодом його відправили в Донецьку область, але я продовжив допомагати бійцям ТРО на польовій кухні, тому що в місті залишилися хлопці, які його оберігають", — доповнює Владислав.

Коли росіян вигнали з Київської області, родина почала думати над тим, як забезпечити їжею східні регіони, де ведуться активні бойові дії. Саме з цього моменту сім'я почала активно виготовляти сублімовану їжу — продукти, що виготовляються для тих, хто постійно знаходиться в дорозі, але часу й відповідних умов для приготування повноцінного обіду чи вечері немає. Також вони розпочали масштабне виробництво з виготовлення сушених фруктів, а згодом і сухих борщів. Це зручна можливість поїсти, оскільки він готується 10-15 хвилин, залити

окропом. Спершу родина за власний кошт купувала всі продукти, а вже пізніше жителі міста почали допомагати, привозячи волонтерам товари.

"Все почалося з того, що ми взяли побутові сушки, зібрали овочі з підвалів і почали виготовляти вдома сушену. Перероблення 20 кілограмів м'яса займало 3,5 години. Зараз, завдячуючи іншим волонтерам, маємо машини, які роблять все автоматично за 4 хвилини. Руки звільняються від роботи, як і час. Люди постійно відгукуються на наші потреби, адже знають та довіряють нам ще з 2014 року. До того ж відправляємо велику кількість посилок у східні та південні регіони", — розповідає Світлана.

Сьогодні на виробництві працює невелика група з 5 осіб, до якої періодично долучаються школярі в період канікул. За більше, ніж 2 роки великої війни, сім'ї вдалося передати понад 10 фур сушених овочів і пакетів з борщем. Одна з посилок на Запорізький напрямок включала понад 500 сушених пакетів борщу, в кожному з яких було по 6 порцій. В середньому на тиждень на виробництві переробляється понад 100 кілограмів їжі. Одного разу менше, ніж за місяць, родині вдалося переробити тонну продуктів.

До слова, нещодавно перед сім'єю постало ще одне нагальне питання: "Як та яку їжу можна доставляти на ті позиції, де немає можливості готувати?". Так, Владислав ініціював виготовлення курячих джерок, легкої та основної їжі на бойових позиціях:

"Бувають такі ситуації, що взагалі не можливо доставити їжу. Лише скинути її з дрона".

Окрім цього, родина започаткувала "швейний батальйон", який створює адаптивний одяг для поранених військових, що проектується з урахуванням специфічних потреб та обмежень, та дозволяє їм відчувати себе комфортніше. Владислав часто відвідує та зустрічається з бійцями разом із дядьком, який є військовим капеланом, тож від самого початку великої війни колекціонує шеврони, що отримує від батальйонів.

Поза волонтерством ходить у школу на другу зміну та відвідує гуртки, зокрема баскетбол:

"Тяжко пов'язувати школу та волонтерство, але справляюся. Якщо встигаю, то перед школою йду волонтерити. Маючи заняття з баскетболу, йду волонтерити після школи. Насправді вже звик до такого графіку. Спочатку школа — потім волонтерство".

Також за період великої війни у хлопця з'явилася собака. Її евакуювали під час контрнаступу на Запорізькому напрямку та назвали на честь військового, який вивіз його з-під обстрілів — Славою.

Попри те, що спад волонтерства в Україні з кожним місяцем істотно відчутний, Владислав не припинятиме благодійну діяльність, адже щиро переконаний, що Перемога буде досяжною у випадку об'єднання зусиль всіх українців та підтримці військових, попри всі труднощі:

"Якщо ми будемо працювати разом, то пришвидшимо та додамо 1% до спільної Перемоги. Чим більше буде людей — тим легше буде нашим військовим і волонтерам. Мрію про Перемогу, щоб повернулися мої брати та тато".

Наші стандарти: [Редакційна політика сайту Главред](#)

Читати Главред в Telegram

Читати Главред в Viber

Реклама